

HEARTSTREAM

TOM POLLOCK

Vertaling Dennis Keesmaat

GOTTMER
Haarlem

1

DE VRIENDELIJKHEID VAN VREEMDELINGEN

HOOFDSTUK 1

Amy

Halverwege een zin komt de kist in beweging. De loopband moet al een tijdje niet zijn gesmeerd, want om de vier woorden wordt de dominee onderbroken door gepiep dat klinkt als een ongelukkige kat die aan z'n staart langs een schoolbord wordt getrokken.

‘En dus, Heer, vertrouwen’ – IIIIEEEE – ‘we uw dochter’ – IIIIEEEE – ‘toe aan Uw goddelijke genade...’ – IIIIEEEE

Ondanks de Symfonie van de Onwillige Poes blijft de dominee in een stug ritme voordragen.

Er gaan de hele tijd mensen dood, hou ik mezelf voor de duizendste keer voor. En de wereld draait gewoon door.

De dominee kabbelt gemoedelijk verder, en langzaam schuift de kist met mijn moeder dichterbij het vuur. Ik weet niet wat ik moet voelen. Nee, dat is niet waar. Ik weet wat ik hóór te voelen.

Verdriet.

Wanhoop.

Radeloosheid.

Dat zou een goede dochter voelen. Nee, streep ‘goede dochter’ maar door: dat zou de gemiddelde méns voelen. Helaas is

het enige gevoel dat ik kan opbrengen een knagende onrust dat de thee waarmee de dominee me voor de dienst heeft volgegoten te veel zal zijn voor mijn blaas voordat ik hier weg kan komen. Als ik in mijn broek plas, zal Charlie denken dat ik dat expres heb gedaan, hij is er toch al van overtuigd dat ik een onverbeterlijke dramajunk ben. Ik probeer diepere gevoelens aan te boren, maar het is als in je tong gepord worden bij de tandarts. Ik ben verdoofd.

Wat niet echt meeslepende content gaat opleveren, hè? zegt een vals stemmetje achter in mijn hoofd.

Daar moet je zelfs niet aan denken.

Ik heb het koud, ook al stroomt het felle licht van de julfzon door het glas in lood. Een kerk op een zonnige dag zou bestemd moeten zijn voor een bruiloft, niet voor... dit. Met een rilling haal ik stiekem mijn telefoon uit mijn zak en mijn trillende vingers laten hem bijna vallen. Volgens het scherm is het 11:37 uur. Ik vang een glimp op van mijn lippen, weerspiegeld in het glas.

Hm, ik ben vast nog in shock. Ze is een week geleden gestorven, Amy. Zet je eroverheen.

Bijna automatisch beweegt mijn duim. Net op tijd trek ik hem terug. Ik zweer – ik zwéér – dat ik mijn telefoon alleen tevoorschijn haalde om te kijken hoe laat het was. Maar nu ik erover nadenk, beginnen de drie ovale stoffen plakkers op de achterkant van mijn hoofd – een achter elk oor en een boven aan mijn ruggengraat – te jeuken.

Zet dat maar uit je hoofd. Je hebt beloofd dat je het niet zou doen. Niet vandaag. Charlie zou het je nooit vergeven.

Ik kijk opzij naar hem. Zijn mascara trekt druipende stalactietenschaduw over zijn wangen. Hij kijkt me aan en

probeert naar me te glimlachen. Ik glimlach terug.

De dag waarop zijn moeder gecremeerd wordt is een vreselijk moment om een belofte aan je broertje te breken.

En daarom doe ik dat niet, hou ik mezelf voor. Ik doe het niet ik doe het niet.

Ik.

Doe.

Het.

Niet.

Maar waarom heb je dan besloten de hoed te dragen? zegt het gemene stemmetje achter in mijn hoofd.

Ik beseft dat de breedgerande zwarte hoed er de reden voor is dat mijn plakkers jeuken. Normaal ademen ze redelijk goed, maar tussen het vilt en de hoog opgeslagen kraag van mijn jurk worden ze gesmoord. Ik zóú de hoed af kunnen doen, maar dan zou iedereen de elektrodekussentjes ter grootte van een munt zien die aan mijn schedel gekleefd zitten.

Nu ik erover nadenk, vervolgt het gemene stemmetje, als je niet gaat streamen, waarom heb je ze vanochtend dan opgedaan?

Hou je mond.

Maar de stem heeft natuurlijk gelijk. Met mijn duim druk ik op het Heartstream-icoontje op mijn telefoon. Niet om te streamen – dat heb ik beloofd. Ik ga niet streamen, maar het kan geen kwaad om even...

O. Shit.

15.733 notificaties.

Als ik het getal zie trekt er een ijskoude rilling over mijn rug. Voorzichtig hou ik de telefoon onder de rand van de bank en ik werp een blik op de eerste paar berichtjes. Veel ervan

zijn zoals altijd geweldig. Steunbetuigingen en liefs. *We denken aan je, Ame; we houden van je, Amy. Je bent zó sterk, Ame; je bent zó dapper, Ame. Zet 'm op, meid, je kúnt dit.*

Maar voor elk van die berichten zijn er tien als die van BeckerBrain4Life:

 Laat me alsjeblieft, alsjeblieft voelen. Ik voel me zo verloren. Ik weet niet wat ik zonder mam moet beginnen!

Mam. Bij dat woord huiver ik. Ik wil in hoofdletters terugsnauwen: ZE WAS JOUW MOEDER NIET! Maar dat is het nou net, hè? Wat BeckerBrain4Life betreft had ze dat net zo goed wel kunnen zijn.

Ik scrol verder, steeds dezelfde zinnnetjes.

- Laat ons voelen.
- Je bent het ons verschuldigd.
- Laat ons voelen.
- We moeten het afsluiten.
- Laat ons voelen.
- Laat ons voelen.
- Laat ons voelen.

Mijn hand begint harder te beven, zo hard dat de tekst op het scherm een waas wordt, en even lees ik *voelen* als *voeden*.

De loopband piept, ratelt en stopt. De deuren van de verbrandingsoven glijden dicht en sluiten mam in. Op de deuren zijn bloemen en engeltjes geschilderd.

Laat ons voelen, smeken de berichtjes. Maar er is niks om te voelen. Misschien hebben mijn volgers wel gelijk. Misschien ben ik ze inderdaad een einde verschuldigd, na alles waar ik ze in mee heb gesleept. Maar ik heb geen einde voor ze. Ik tast voorbij de onmiddellijke fysieke urgentie van mijn blaas en

probeer mijn emoties te ontwaren, maar er is slechts verdo-
ving, een gierende, door de wind geteisterde *leegte*.

De dominee is opgehouden met praten, en ik hoor een ge-
dempte bons. Mijn moeder die in rook opgaat, als stapels pa-
pierwerk. Ze glimlacht vanaf haar foto op het altaar, de fijne
bruine krulletjes omlijsten haar gezicht. De foto is genomen
op een picknick een jaar of acht geleden, maar mam leek tot
ze ziek werd geen dag ouder geworden te zijn.

Wat is er *mis* met me? Voel iets, Becker, wat dan ook: *je
moeder is dood!*

Maar het lukt me niet. Volgens mij ben ik stuk. Ik zit hier
in de kerk met mijn volle inbox en mijn lege hart met iedereen
in de wereld van wie ik hou die huilt, en ik heb traanklieren
waar een cactus trots op zou zijn. Het is verbijsterend een-
zaam.

En eenzaamheid is altijd m'n zwakke plek geweest.

Ik druk op het aanstellerige icoontje rechtsboven in de app,
een blauw hart met radiogolven. De elektroden achter mijn
oren worden warm.

Een paar seconden later beginnen de antwoorden binnen
te stromen.

 Dankjeweeeeeeee!!!

 Ik zit hier letterlijk te huilen. Dank je, Ame!!!

 OMG zo verdoofd!!!

 Zo intens, zo oprecht!!!

Ik ben misselijk.

Gekraak van hout rechts van me trekt mijn aandacht en
Charlie rent naar de deur, een snik onderdrukkend. Ik had
hem niet op zijn telefoon zien kijken. Had hij gezien dat ik me
niet aan mijn belofte hield?

Nee, idioot, hij is van streek omdat ze net zijn moeder hebben verbrand, doe effe normaal.

Ik wurm me langs tante Juliet en ga hem achterna. Papa is ook al opgestaan, met die blik van goedbedoelde, half gemeente bezorgdheid die hij overal voor gebruikt, van een gebroken ei in het doosje tot de behandeling van ernstige brandwonden op zijn werk.

‘Laat maar, ik haal hem wel,’ mompel ik als ik langs hem loop. ‘Blijf jij maar bij de gasten.’

‘Je bent echt een geweldige grote zus.’ Hij legt een liefdevolle hand op mijn arm.

Ik geef geen antwoord. De elektroden op mijn hoofd zijn zo warm dat ik bijna verbrand.

Buiten dwingt de middagzon mijn ogen tot spleetjes. De grafstenen, bomen en relingen vormen een verblindend waas. Ik tuur om me heen.

‘Charlie?’ roep ik. ‘Lachebekje?’

‘Noem me niet zo,’ zegt een stem vanachter de deur. Ik dénk ik elk geval dat hij dat zegt. Half snikkend komt het eruit als: ‘N-hoe-oeme nie-h-so.’

‘Wat je maar wilt, Lachewiep.’ Ik duw de deur dicht en daar heb je hem, zijn stekelhaar staat schuin waar hij eraan getrokken heeft, en over de witte kraag van zijn overhemd druipt mascara.

‘Lachewiep? Wat is dat nou weer?’

‘Geen idee, Lachedikkeduitsedrollenvanger. Dat heb ik net verzonnen.’

Hij snuift door zijn tranen heen, en even denk ik dat hij gaat lachen. ‘Het is g-g-gewoon,’ begint hij, maar dan verslikt hij zich weer in een snik.

‘Hé, hé, ik weet het. Ik weet het.’ Ik trek hem naar me toe, hou hem een tijdje tegen me aan en voel zijn magere borst op en neer gaan tegen die van mij. Hij snikt weer, en mijn maag verkrampst. Ik kan zijn verdriet niet aanhoren. Ik kan het niet uitstaan, maar toch – het is vreselijk om het te denken, maar ik kan het niet snel genoeg onderdrukken – ben ik er ook een beetje jaloers op.

Het ironische is dat Charlie een geweldige streamer zou zijn. Hij voelt alles heel intens. Mijn verdriet daarentegen hangt als een piano aan een rafelig koord boven mijn hoofd.

‘Het is oké,’ zeg ik tegen hem. ‘Het is oké.’

‘Nuh-nuh-nuh...’ begint hij.

‘Nee, goed punt, het is niet oké,’ geef ik toe. ‘Het bevindt zich niet eens in hetzelfde *heelal* als oké. Als oké een ster was, zou het tientallen jaren duren voordat zijn middelmatige licht ons bereikte. Maar toch, het is niet anders en ik ben hier bij je, en ik beloof je dat ik je niet alleen laat. Oké?’

Hij klampt zich steviger aan me vast en begraaft zijn gezicht in mijn schouder. Na een tijdje verslapt zijn greep en ik laat hem zich losmaken. Hij knippert tegen de tranen, en door zijn sproeten heen lacht hij naar me. Charlie is een miniatuurversie van onze vader. Iedereen zegt dat hij als twee druppels water op papa op die leeftijd lijkt. Dat soort dingen zeggen mensen over jongens.

Niet dat de veertienjarige versie van papa ooit de deur uit zou zijn gegaan met zoveel make-up op dat het Staatscircus van Moskou zich er een maand mee op zou kunnen maken.

‘Hoe heb je het in vredesnaam voor elkaar gekregen om make-up op je óór te krijgen?’ Met mijn mouw veeg ik het weg.

‘O, ik dacht dat masc-oor-a wel iets zou kunnen worden.’
Hij poseert en houdt zijn handen als een lijst om zijn gezicht.
‘Volgens Dani heb ik heel sexy oren.’

‘Hou de seksuele fantasieën van je vriendin maar lekker voor je.’

Hij snuift zijn tranen terug en grijnst naar me. Als hij zijn hand ophoudt haken we onze vingers in elkaar.

‘Dank je, zus.’

‘Daar ben ik voor.’

‘Dat weet ik, en daarom...’ Hij valt stil.

‘Charlie?’ zeg ik, maar hij geeft geen antwoord.

Hij glimlacht nog steeds, maar ik besef dat hij niet meer naar mij kijkt. Hij staart langs mijn schouder en knijpt zo stevig in die van mij dat de knokkels kraken.

‘Wat?’ Hij klinkt niet boos, hij klinkt verbijsterd, wat nog erger is. ‘Wat doen *zij* hier?’

Als ik me omdraai om zijn blik te volgen voel ik mijn hart overslaan.

Het moeten er drie- of misschien zelfs wel vierhonderd zijn. De meesten dragen witte T-shirts met een opdruk van een slordige houtskooltekening van een vogel, de strepen van het ornithologische figuurtje helemaal trillerig omdat het zestienjarige meisje dat het getekend had zo in de war was dat haar hand alle kanten op ging. Eerlijk gezegd kun je me dat knul-lige kunstwerk niet kwalijk nemen: het was de dag waarop we te horen kregen dat de ziekte van mijn moeder niet meer te genezen was.

Door dat T-shirt, plus het feit dat ze allemaal hetzelfde kapsel hebben – kortgeschoren zodat de plakkers maximaal contact kunnen maken, net als dat van mij –, zien ze eruit